

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 445/2015-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. februára 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka (sudca spravodajca) prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou [REDACTED], advokátska kancelária, [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 142/2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 142/2011 porušené boli.

2. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 294,08 € (slovom dvestodevät'desiatštyri eur a osem centov), ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť na účet jeho právnej zástupkyne [REDAKOVANÉ], advokátska kancelária, [REDAKOVANÉ], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 445/2015-18 zo 4. novembra 2015 podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 142/2011 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ bol v procesnom postavení odporcu účastníkom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 8 C 64/2007, ktoré

začalo 2. novembra 2006 na základe návrhu [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „navrhovateľ“), na zaplatenie sumy 215,03 € s príslušenstvom z titulu odmeny za poskytnuté právne služby. Sťažovateľ v označenom konaní podal 21. apríla 2010 vzájomný návrh, ktorým žiadal, aby konajúci súd zaviazal navrhovateľa na zaplatenie sumy 331,94 € s príslušenstvom z titulu sťažovateľom zaplatenej zálohy za právne služby. Okresný súd vo veci samej rozhodol 22. júna 2010 rozsudkom sp. zn. 8 C 64/2007 tak, že uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 215,03 € s príslušenstvom a náhradu trov konania, a súčasne zamietol vzájomný návrh sťažovateľa z 21. apríla 2010. Na základe sťažovateľom podaného odvolania Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 5 Co 377/10 z 20. septembra 2011 rozsudok súdu prvého stupňa v časti, ktorou rozhodol o návrhu navrhovateľa, zmenil tak, že návrh navrhovateľa zamietol, a v časti týkajúcej sa vzájomného návrhu sťažovateľa rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd po vrátení veci uznesením z 21. novembra 2011 vylúčil vzájomný návrh sťažovateľa na samostatné konanie, ktoré bolo ďalej vedené pod sp. zn. 17 C 142/2011. Okresný súd o vzájomnom návrhu sťažovateľa opätovne rozhodol rozsudkom sp. zn. 17 C 142/2011 z 5. októbra 2012, ktorým návrh v celom rozsahu zamietol. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd uznesením sp. zn. 3 Co 103/2013 z 20. augusta 2014 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľ namieta, že ochrana jeho práv v napadnutom konaní nie je rýchla a účinná v dôsledku neefektívneho konania okresného súdu a prietáhov v konaní, v ktorom nebolo dosiaľ právoplatne rozhodnuté. Podľa sťažovateľa *„Stav neistoty sťažovateľky o výsledok konania doposiaľ trvá, pričom vinou... porušovateľa nebolo doposiaľ rozhodnuté za viac ako 8 rokov a 6... mesiacov, čo je z ústavnoprávneho hľadiska a rozhodovacej praxe ESĽP neprípustné a neakceptovateľné.“*

4. Sťažovateľ na základe uvedeného navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní, prikázal okresnému súdu v tejto

veci konať bez zbytočných prietáhov, priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 800 € a náhradu trov konania.

5. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom listom sp. zn. Spr 3838/2015 z 15. januára 2015, a právna zástupkyňa sťažovateľa k vhodnosti ústneho pojednávania listom z 10. decembra 2015.

5.1 Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení k veci uviedol, že po preskúmaní postupu súdu v namietanom konaní a po preštudovaní spisu sa v plnom rozsahu stotožňuje s vyjadrením zákonnej sudkyne z 15. januára 2016 (zaslaným v prílohe) a zastáva názor, že *„postupom súdu v uvedenej veci nedošlo ku prietahom v konaní a právo sťažovateľa na prejednanie veci v primeranej dobe porušené nebolo“*. Zároveň súhlasil s tým, aby ústavný súd rozhodol o prijatej sťažnosti bez nariadenia ústneho pojednávania. Zákonná sudkyňa na základe ňou uvádzaných procesných úkonov vykonaných okresným súdom v namietanom konaní vo svojom vyjadrení uviedla, že *„je zrejmé, že vo veci od začiatku súd konal bezprietahovo, pričom práve sťažovateľ viacnásobnými ospravedlneniami z neúčasti na pojednávaniach si sám zapríčiňoval, že vec nebola právoplatne ukončená skôr. Som preto toho názoru, že sťažovateľovi nebolo odňaté právo konať pred súdom a neboli porušené jeho práva na prejednanie veci č. k. 17C 142/2011 v primeranej dobe“*.

5.2 Právna zástupkyňa sťažovateľa vo svojom stanovisku z 10. decembra 2015 uviedla, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

7. Z obsahu sťažnosti, jej príloh, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu súdneho spisu vzťahujúceho sa na vec sťažovateľa ústavný súd zistil tento priebeh a stav namietaného konania:

Dňa 21. apríla 2010 sťažovateľ v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 64/2007 doručil okresnému súdu vzájomný návrh, ktorým žiadal, aby súd zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 331,94 € s prísl. z titulu bezdôvodného obohatenia.

Dňa 22. júna 2010 okresný súd rozsudkom č. k. 8 C 64/2007-86 vzájomný návrh odporcu zamietol.

Dňa 16. augusta 2010 sťažovateľ prostredníctvom krajského súdu podal odvolanie proti rozsudku okresného súdu z 22. júna 2010.

Dňa 28. septembra 2010 bol spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní.

Dňa 20. septembra 2011 krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 Co 377/10 rozsudok okresného súdu z 22. júna 2010 v časti týkajúcej sa vzájomného návrhu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 10. októbra 2011 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 21. novembra 2011 okresný súd konanie o vzájomnom návrhu vylúčil na samostatné konanie.

Dňa 23. novembra 2011 a 31. januára 2012 okresný súd požiadal o pripojenie spisu vedeného okresným súdom pod sp. zn. 8 C 64/2007, ktorý nebolo možné pripojiť z dôvodu jeho pripojenia k sp. zn. Spr 3017/12.

Dňa 15. marca 2012 okresný súd pripojil spis sp. zn. 8 C 64/2007.

Dňa 22. marca 2012 okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za vzájomný návrh a na doplnenie návrhu.

Dňa 24. apríla 2012 okresný súd urgoval sťažovateľa na splnenie jeho výzvy z 22. marca 2012 a na zaplatenie súdneho poplatku (sťažovateľ prevzal urgenciu až 21. mája 2012).

Dňa 25. mája 2012 sťažovateľ zaplatil súdny poplatok za vzájomný návrh a oznámil, že sa k výzve súdu vyjadrí do 1. júna 2012.

Dňa 29. mája 2012 okresný súd akceptoval lehotu na vyjadrenie sťažovateľa do 1. júna 2012.

Dňa 6. júna 2012 sťažovateľ doručil doplnenie vzájomného návrhu.

Dňa 14. júna 2012 okresný súd vyzval odporcu, aby sa vyjadril k vzájomnému návrhu.

Dňa 25. júna 2012 odporca doručil vyjadrenie k návrhu, v ktorom namietal premlčanie nároku sťažovateľa.

Dňa 27. júna 2012 okresný súd pripojil spis okresného súdu sp. zn. 19 C 199/2005.

Dňa 10. augusta 2012 okresný súd nariadil pojednávanie na 18. september 2012.

Dňa 24. augusta 2012 okresný súd pripojil spisy okresného súdu sp. zn. 10 C 163/2001 a sp. zn. 18 C 227/2004.

Dňa 30. augusta 2012 sťažovateľ požiadal o odročenie termínu nariadeného pojednávania z dôvodu kolízie s inými pojednávaniami.

Dňa 31. augusta 2012 okresný súd oznámil zmenu termínu pojednávania na 5. október 2012.

Dňa 26. septembra 2012 sťažovateľ ospravedlnil neúčast' na nariadenom pojednávaní z dôvodu kolízie s iným nariadeným pojednávaním a žiadal o jeho odročenie.

Dňa 5. októbra 2012 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom po vypočutí odporcu okresný súd rozsudkom návrh sťažovateľa v celom rozsahu zamietol. Konalo sa v neprítomnosti sťažovateľa.

Dňa 30. novembra 2012 sťažovateľ doručil odvolanie proti rozsudku okresného súdu z 5. októbra 2012.

Dňa 4. januára 2013 okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie. Zároveň vyzval odporcu, aby sa vyjadril k odvolaniu sťažovateľa.

Dňa 17. januára 2013 odporca doručil vyjadrenie k odvolaniu.

Dňa 8. februára 2013 okresný súd predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní.

Dňa 20. augusta 2014 krajský súd uznesením sp. zn. 3 Co 103/2013 odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 4. septembra 2014 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 15. októbra 2014 okresný súd nariadil pojednávanie na 9. december 2014.

Dňa 30. októbra 2014 odporca doručil dôkaz o trestnom stíhaní sťažovateľa z dôvodu falšovania dokladov o pôžičke a o odovzdaní hotovosti odporcovi.

Dňa 4. decembra 2014 okresný súd zrušil termín pojednávania nariadený na 9. december 2014 z dôvodu náhlej práceneschopnosti zákonnej sudkyne.

Dňa 12. januára 2015 okresný súd nariadil pojednávanie na 17. február 2015.

Dňa 17. februára 2015 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 17. apríl 2015. Sťažovateľ sa nedostavil na pojednávanie (zásielku s predvolaním si neprevzal v odbernej lehote).

Dňa 17. apríla 2015 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré po vypočutí sťažovateľa okresný súd odročil na 7. máj 2015 pre účely vyhlásenia rozsudku.

Dňa 7. mája 2015 okresný súd vyhlásil rozsudok, ktorým návrh sťažovateľa v celom rozsahu zamietol.

Dňa 11. júna 2015 sťažovateľ doručil odvolanie proti rozsudku okresného súdu zo 7. mája 2015.

Dňa 9. júla 2015 okresný súd vyzval odporcu, aby sa vyjadril k odvolaniu sťažovateľa.

Dňa 11. augusta 2015 odporca doručil vyjadrenie k odvolaniu.

Dňa 9. októbra 2015 bol spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní.

III.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva

alebo slobody podľa odseku 1 a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

9. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 142/2011 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná...

11. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

12. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, pričom tento účel možno dosiahnuť zásadne až právoplatným rozhodnutím (mutatis mutandis II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, III. ÚS 116/02).

13. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre s'ťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

14. Posúdením namietaného konania podľa prvého kritéria ústavný súd dospel k záveru, že preskúmané konanie nie je po právnej ani skutkovej stránke zložitú – jeho predmetom je nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu poskytnutej zálohy za právne služby, teda ide o vec patriacu do štandardnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Napokon, na zložitost' predmetnej veci nepoukázal ani okresný súd vo svojom vyjadrení a nenasvedčuje jej ani charakter okresným súdom vykonaných procesných úkonov.

15. Pri hodnotení ďalšieho kritéria, teda správania s'ťažovateľa v preskúmanom konaní, ústavný súd zistil, že aj s'ťažovateľ prispel svojim správaním k celkovej dĺžke namietaného konania, na čo poukázal aj okresný súd vo svojom vyjadrení. Ústavný súd v tomto smere poukazuje na opakované žiadosti s'ťažovateľa o odročenie nariadených pojednávaní, ktoré museli byť z tohto dôvodu zrušené (pojednávanie nariadené na 18. september 2012), resp. odročované pre neprítomnosť s'ťažovateľa (pojednávanie konané 17. februára 2015).

16. Ústavný súd tiež pripomína, že predpokladom plynulého postupu všeobecného súdu v konaní je predovšetkým podanie perfektného návrhu. S'ťažovateľ prispel k predĺženiu konania aj podaním nekvalifikovaného návrhu, nedostatky ktorého odstránil až po urgencii okresného súdu na splnenie jeho výzvy na doplnenie návrhu a v súdom predĺženej lehote. V tejto súvislosti už ústavný súd konštatoval, že požiadavka na konanie

bez zbytočných prietáhov v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a rovnako na prejednanie záležitosti v primeranej lehote v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru môže mať svoju plnú relevanciu len pri takom návrhu na začatie konania, ktorý spĺňa všetky zákonom predpísané obsahové a formálne náležitosti (napr. II. ÚS 10/01, I. ÚS 41/02).

17. Uvedené skutočnosti nepochybne mali dopad na celkovú dĺžku trvania konania, na čo ústavný súd prihliadol pri úvahe o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

18. Napokon ústavný súd z hľadiska posudzovania, či vo veci sťažovateľa došlo k zbytočným prietahom, hodnotil samotný postup okresného súdu. Napriek tomu, že postup okresného súdu v namietanom konaní bol v zásade plynulý a medzi jednotlivými procesnými úkonmi (okrem jedného prípadu) neboli neprimerane dlhé odstupy, nemožno uvedené konanie charakterizovať ako konanie bez prietáhov, a to z dôvodu neefektívnosti a nesústredeného postupu okresného súdu.

19. Pasivitu okresného súdu prejavujúcu sa nečinnosťou bez existencie zákonnej prekážky v rozsahu približne piatich mesiacov zistil ústavný súd v období od 4. septembra 2014, kedy bol spis vrátený z krajského súdu, do 17. februára 2015, keď okresný súd vykonal v prejednávanej veci pojednávanie.

20. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08), pričom rovnako tak môže zapríčiniť porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy aj nesprávna činnosť štátneho orgánu (m. m. II. ÚS 33/99), t. j. v danom prípade okresného súdu.

21. Neefektívnosť postupu okresného súdu vyplýva najmä zo skutočnosti, že v priebehu konania boli krajským súdom zrušené jeho dva meritórne rozsudky a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Rozsudok okresného súdu z 22. júna 2010 bol odvolacím

súdom v časti týkajúcej sa vzájomného návrhu zrušený pre absenciu riadneho odôvodnenia rozhodnutia, pričom okresný súd nevykonal vo veci vzájomného návrhu žiadne dokazovanie. Obdobne krajský súd zrušil aj rozsudok okresného súdu z 5. októbra 2012, pretože prejednaním veci na pojednávaní v neprítomnosti sťažovateľa v rozpore s § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku okresný súd odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom, keď mu neumožnil realizáciu jeho procesných práv. Dôsledkom uvedeného nesprávneho postupu okresného súdu bolo zbytočné predĺženie konania o dobu, počas ktorej odvolací súd rozhodoval o dôvodne podaných odvolaniach sťažovateľa.

22. O nesústredenom postupe okresného súdu svedčí skutočnosť, že napriek jeho vedomosti o trestnom stíhaní sťažovateľa (uvedenou informáciou disponoval od 30. októbra 2014) vzhľadom na nepreberanie zásielok sťažovateľom okresný súd nevykonal lustráciu, či sa sťažovateľ nenachádza vo väzbe. Jednou z príčin nepreberania zásielok sťažovateľom bola totiž skutočnosť, že sťažovateľ sa v období od 12. apríla 2014 do 15. januára 2015 nachádzal vo väzbe.

23. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v namietanom konaní došlo k priet'ahom, ktoré neboli spôsobené len správaním sťažovateľa, ale najmä v dôsledku neefektívnej činnosti okresného súdu. Z uvedených dôvodov ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

24. Vzhľadom na to, že vo veci sťažovateľa okresný súd meritórne rozhodol rozsudkom zo 7. mája 2015, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

25. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadost'účinenie. Sťažovateľ

žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 800 € ako náhradu nemajetkovej ujmy, keďže vec má pre sťažovateľa mimoriadny význam.

26. Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, najmä na dĺžku namietaného konania, ktoré bolo v čase vydania tohto nálezu už právoplatne skončené, ako aj s prihliadnutím na podiel sťažovateľa na vzniknutých prietáhoch považuje za primerané v sume 1 000 €.

27. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Z uvedených dôvodov ústavný súd o návrhu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia.

28. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou [REDAKOVANÉ] a ktoré sťažovateľ uplatnil v sume 294,08 €.

29. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2015 (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Za dva úkony vykonané v roku 2015 patrí odmena v sume dvakrát po 139,83 €, teda 279,66 €, a dvakrát režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) po 8,39 €, teda 16,78 €, preto odmena spolu predstavuje sumu 296,44 €.

Keďže sťažovateľom uplatnené trovy nepresahujú sumu vypočítanú podľa vyhlášky, ústavný súd priznal náhradu trov konania v ním požadovanej sume 294,08 €.

30. Trovy konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku) podľa bodu 3 výroku rozhodnutia.

31. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2016